

Joan Vinyoli

EL CALLAT

AMB UN ESTUDI DE XAVIER MACIÀ

JOAN VINYOLI

EL CALLAT

AMB UN ESTUDI DE XAVIER MACIÀ

Edicions 62

Primera edició en aquesta col·lecció: juny del 2025

© Hereus de Joan Vinyoli, 1984

© de l'apèndix: Xavier Macià, 1994 i 2025

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Liberdigital

ISBN: 978-84-297-8271-4
Dipòsit Legal: B. 9.762-2025

Tots els drets reservats

TAULA

Notícia editorial, 7

EL CALLAT

Pròleg, 11

CINC POEMES DAVANT LA MAR

Algú m'ha cridat, 25

Foc mort, 26

Veu del promontori, 27

Redossada en la nit, 28

L'últim vent, 29

EL BOSCATER

El riu encès, 33

Sendes, camins em criden, 34

He caminat fins a arribar al profund, 35

És més endins, 36

Món primigeni, 37

Totes les sendes moren, 38

Seguiré el camí de les paraules, 39

El boscater, 40

Planura d'alta nit, 42

El riu de pedra, 43

ORFEU

Errant a la ventura, 47

Bon pensament del vespre, 48
Orfeu, 49
L'or, 50
Una variació del mateix poema, 51
Aturo la imatge pura, 52

LES AIGÜES ATURADES

Àcida fruita, 55
La terra, 56
Sempre allí, 57
Les roses, 58
Interrogar les flors, 59
Un amb les coses, 60
Les aigües aturades, 61
La barca, 62
Les aigües, 63

EL CALLAT

Simple cant a totes hores, 67
El convit, 68
La roca, 69
Nit de l'àngel, 70
El Callat, 71
Diumenge, 72
El camí, 73
Gall, 74

APÈNDIX

Estudi introductori a l'edició del 1994,
per Xavier Macià, 77

CINC POEMES DAVANT LA MAR

ALGÚ M'HA CRIDAT

Jo no sóc més que un arbre que s'allunyà del bosc,
cridat per una veu de mar fonda.

Sol, prop la mar, he consagrat les meves fulles als vents
de més enllà de la riba.

Ja les meves arrels no saben enfondir en la terra i servir-me,
i pel fullatge bec solitud.

És per això que vago sempre
sota el silenci de les constel·lacions
d'aquestes altes nits de fabulosa riquesa.

Però de cop s'il·luminen les nits
amb paraules com flames,
torna la veu, la veu, nocturna sempre, del mar,
cridant-me sols, cridant-me.

He posseït els camps, la brasa de la tarda,
mes ara sóc orella i pas insomnes.

FOC MORT

Com arribar a l'incendi pur
de cap aurora, si només
erro cansat, per un excés
de roca estèril, dins l'obscur?
No hi ha cap alba en el futur
ni cap estrella en el record,
enmig del vent crepuscular;
sóc en la terra del foc mort,
cercant només el mar, el mar.

VEU DEL PROMONTORI

He dit adéu al vesperal conjur;
ara, en la nit, ull inquiet de far,
temptejo la foscor, voltat de mur.

Escolto sempre la remor del mar,
el vent que brunz llevant-me tot record;
sóc l'únic arbre en aquest lloc isard.

De les estrelles no voldré conhort;
crido callant amb braços espantats,
segur només del signe de la mort.

Venceu-me ja, segures tempestats.

REDOSSADA EN LA NIT

Redossada en la nit
del pensament, cantessis,
ànima trista en aquest lloc
abrupte, sense foc
i ple de vent, o fessis
almenys un crit.

Abandona trofeus
de vagaroses veus
i somniades hores
de quietud;
vés-te'n de nit, pel negre
mar sense fons ni vores,
cap al teu port d'origen:
l'inconegut.